

hvorhos et særligt juridisk organ burde deltage i formuleringen af teksten til alle regulativer og internationale aftaler, der afsluttes under forsamlingens auspicer. Endvidere burde alle resolutionsforslag inden vedtagelsen gennemgås af et særligt udvalg, for at der kunne skabes ensartethed og konsekvens i udtryksmåden m. m. De to resolutionsforslag var affattet i overensstemmelse med disse synspunkter.

Spørgsmålet gav anledning til indgående drøftelser, og selvom der var almindelig anerkendelse af det britiske initiativ og erkendelse af, at de foreliggende problemer tiltrængte en løsning, blev der fra alle sider givet udtryk for tvivl om, hvorvidt den af Storbritannien foreslåede udvej i sin helhed ville være hensigtsmæssig.

Der blev stillet en række ændringsforslag, først og fremmest af Sverige, hvilke i princippet støttedes af den danske repræsentant i 6. udvalg. Andre ændringsforslag stilledes af Chile, Cuba, Canada, Frankrig, Belgien og Iran. Endvidere blev der stillet selvstændige resolutionsforslag af El Salvador, Venezuela og Nederlandene; til sidstnævnte forslag stilledes af Ægypten og en række andre stater fra den nære og fjerne Orient et ændringsforslag, som den nederlandske repræsentant erklærede at kunne acceptere. Det således ændrede nederlandske forslag, der gik ud på, at et særligt udvalg på 15 medlemmer skal gennemgå samtlige resolutionsforslag med ændringsforslag så vel som referatet af den stedfundne debat, undersøge spørgsmålet nærmere og afgive beretning til 7. plenarforsamling, vedtoges med 46 stemmer (herunder de 3 skandinaviske lande og Storbritannien) mod 6. Udvalget fik følgende sammensætning: Amerikas Forenede Stater, Belgien, Canada, Chile, Tjecoslovakiet, Frankrig, Indokina, Iran, Israel, El Salvador, Sovjetunionen, Storbritannien, Sverige, Venezuela og Ægypten.

Resolutionsforslaget vedtoges i plenarmødet den 20. december 1951 uden diskussion med 50 stemmer.

3. Beretning fra kommissionen for international ret.

(Dagsordenens punkt 50).

Diskussionen om dette punkt optog størstedelen af 6. udvalgs møder. Den drejede sig i det væsentlige om de nedenfor omhandlede tre spørgsmål, idet behandlingen af spørgsmålet om udkast til lovregler om forbrydelser mod menneskehedens fred og sikkerhed var blevet udskudt til 7. plenarforsamling.

a. Forbehold ved flersidede konventioner.

Under drøftelsen af 6. udvalgs dagsorden den 16. november 1951 vedtog man at behandle såvel spørgsmålet om forbehold ved flersidede konventioner som spørgsmålet om forbehold ved konventionen om folkedrab (dagsordenens pkt. 51) under eet, da de hørte nøje sammen. Behandlingen heraf strakte sig over tiden fra den 5. december 1951 til den 5. januar 1952.

5. plenarforsamling havde ved en resolution af 16. november 1950 forelagt den mellemfolkelige domstol visse spørgsmål angående retsvirkningerne af forbehold til konventionen om folkedrab og havde samtidig anmodet kommissionen for international ret om at undersøge spørgsmålet i almindelighed*). Domstolens rådgivende udtalelse af 28. maj 1951 gik ud på, at en stat, der tog forbehold til folkedrabskonventionen, skulle anses for part i denne, såfremt forbeholdene var forenelige med konventionens formål, selvom forbeholdene blev bestridt af nogle stater og accepteret af andre. Kommissionen var i modsætning hertil kommet til det resultat, at der i princippet burde være enstemmighed, og at en stat, der tog forbehold, kun kunne blive medlem af en konvention, såfremt ingen af de stater, der havde underskrevet eller ratificeret, fremsatte indsigelser derimod. Dette svarede i hovedsagen til det princip, der fulgtes af generalsekretæren, og som iagttoges af Folkeforbundet. Et noget andet system følges af de panamerikanske stater, der tillader for-

*) Se beretn. 5. saml. s. 84.